

Николай Лилиев

Луната висне като плод...

ЛУНАТА висне като плод,
забравен в есенни градини,
и буди сънния живот
на туй, което в сън ще мине.

Аз виждам светлия възход
на първата любов, изгряла
като надежда за живот,
като печал преди раздяла.

И две протегнати ръце,
които искат и не могат
да стоплят мразното сърце
на вси низвъргнати от бога.

Аз чувам гордите слова
на своята душа безгласна,
но пак безпаметно зова
и в шеметна забрава гасна

по две замислени очи,
окъпани в златисто вино.
И моята любов звучи,
и като звук ще ме отмине.

КРАЙ

© 1922 Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7761>]